

ΝΑ ΜΗΝ ΦΑΓΩΘΟΥΜΕ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

**Μάρτης 1995 στην
πλατεία Αγίων
Αναργύρων**

Μάρτης του 1995, Σάββατο βράδυ. Έξω από μια καφετέρια στην πλατεία Αγίων Αναργύρων γίνεται ένας τρελός τσαμπουκάς. Καρέκλες, πέτρες, κέρατα, κρυπτονάιτ, τα νεύρα πολλά. Μερικοί Αλβανοί, μερικοί Έλληνες. Κι όπως κάθονται καμιά φορά οι στραβές, ο Λάζαρος Καυκιάς, 18 χρόνων, μεγαλωμένος από πατέρα αστυνομικό, ξεψυχάει άδικα μες στη μανούρα. Την επόμενη μέρα οι μπάτσοι ανακοινώνουν ότι δράστης του φονικού είναι ο Νεριτάν Νάστας από την Αυλώνα και συνεργοί έξι ομοσθενείς τους. Το καζάνι αρχίζει να βράζει, τη μέρα της κηδείας η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη, ακούγονται πολλά για πεσίματα εδώ κι εκεί.

Προτού στεγνώσουν καλά-καλά οι κηλίδες από τα αίματα στο πεζοδρόμιο, μια ομάδα που δεν ήταν ακριβώς αναρχικοί, αλλά ούτε κι αυτόνομοι είχαν ξεκινήσει να αποκαλούνται, πιάνονται χέρι-χέρι και διαδηλώνουν στους Αγίους αυτό που έπρεπε να ακουστεί προτού ξεκινήσουν να κάθονται οι στραβές: «ούτε ρατσισμός ούτε άλλες μαλακίες, σφαγεία δεν θ' αφήσουμε να γίνουν οι πλατείες». Στο μεταξύ μοιράζουν κι αυτή την προκήρυξη με την υπογραφή «Απόγονοι των Βανδάλων».

Οι Άγιοι Ανάργυροι είναι η πρώτη συνοικία της Αθήνας που βλέπει κάποιος από το τραίνο.

Οι Άγιοι Ανάργυροι είναι στη Δυτική Αθήνα.

Οι Άγιοι έχουν μια μεγάλη πλατεία. Στέκι, μαζί με τη Νέα Φιλαδέλφεια, για κόσμο από Αγίους, Μενίδι, Ζεφύρι, Φυλή, Ανάκασα, Άνω Λιόσια, Άγιο Νικόλαο, Χαλκηδόνα....

Μάλλον μικρή πλατεία για τόσο κόσμο.

Οι Άγιοι, είπαμε, είναι στη Δυτική Αθήνα.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, το σαββατοκύριακο η πλατεία θα ήταν μισοάδεια, γιατί οι πιο πολλοί θα ήταν στον Παρνασσό, ή βόλτα στην παραλιακή, ή σε κάποιο νησί.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, δεν θα έμεναν αλβανοί, γιατί εκεί οι γειτονιές είναι μέσα στο πράσινο, τα νοίκια ακριβά και οι μπάτσοι σε μαζεύουν μόλις δουν ότι τα ρούχα σου είναι πιο φτηνά από το μέσο όρο κατανάλωσης. Ενώ στους Αγίους μπορεί και να σε περάσουν για αλβανό οι "ντόπιοι".

Στα βόρεια προάστια δεν περπατάνε. Οδηγούν.

Οι Άγιοι, είπαμε, είναι στη Δυτική Αθήνα. Οι άνθρωποι εδώ, συχνά περπατάνε. Κυρίως οι πιο πισσιρικάδες. Ή έχουν κάτι πειραγμένα παπιά που χτυπάνε τα δυομισάρια στα φανάρια. Στον Παρνασσό όμως δεν φτάνουν.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, οι κοινωνιομετρικές κόντρες σε μια πλατεία θα δίνονταν με βάση το αυτοκίνητο, τη γκόμενα, το πρεσιτζ, τα φράγκα εν ολίγοις.

Και στα δυτικά, με βάση τα φράγκα αναμετρούνται στις πλατείες, όμως τα φράγκα είναι λιγότερα και παράξενα μοιρασμένα.

Κι όταν είσαι και πισσιρικός ή αλβανός ή άτυχος ή άσημος ή ό,τι θέλεις, στην από κάτω τέλος πάντων, οι κόντρες δίνονται και με τον τσαμπουκά, ο Παρνασσός γίνεται γήπεδο και το Mercedes γίνεται χάπια.

Στους Αγίους, στη Δυτική Αθήνα, στις γειτονιές του Πειραιά, οι κόντρες του σαββατοκύριακου, το ξενέρωμα απ' τη δουλειά της εβδομάδας, τα νεύρα γι' αυτά που κοιτάς αλλά δεν μπορείς να έχεις, γίνονται παρέα και τσαμπουκάς. Και βέβαια ο τσαμπουκάς χρειάζεται κι έναν αντίπαλο. Και πώς τυχαίνει, και είναι πάντα ο διπλανός σου.

Το ίδιο γίνεται και στα προάστια του Παρισιού, στις γειτονιές των μαύρων στο Λονδίνο, στα γκέττο της Νέας Υόρκης, πολύ πιο μεγεθύμενα βέβαια.

Αυτή η κόντρα είχε πριν ένα μήνα σχεδόν έναν νεκρό. Και θα έχει κι άλλους στο μέλλον, σ' άλλες γειτονιές.

Μια βδομάδα πριν το μαχαίρωμα στους Αγίους, περισσότερες έσπασαν για πλάκα την πλατεία του Κολωνού.

Την άλλη μέρα περίμεναν τους κολωνιώτες, που όμως δεν ήρθαν, κι έτσι τα 'βαλαν με τους μπάτσους.

Στα γήπεδα έχουν γίνει απ' την αρχή της χρονιάς, καμιά δεκαριά μαχαίρωμα. Μόνο τυχαία δεν έφυγε κάποιος.

Ποιός δεν έχει πάρει κι ένα κρυπτονάιτ μαζί του σε κάποιο τσαμπουκά;

Ποιός δεν έχει σπάσει ένα μπουκάλι όταν τα 'βλεπε σκούρα;

Το ό,τι δεν έχει φύγει κάποιος σε τέτοιους τσαμπουκάδες

είναι πάλι τυχαίο.

Ποιός έχει σκεφτεί από πριν ότι μπορεί να φύγει κάποιος; "Έλα μωρέ, μια μαχαιριά του 'ριξα, όχι στην καρδιά", ποιός πέθανε μωρέ από κρυπτονάιτ", "να τον τρομάξω ήθελα".

Όταν όμως έρχεσαι φάτσα με φάτσα με το θάνατο, ο θύτης ή πιο σωστά το ενεργητικό θύμα, τα χάνει και οι κολλητοί του θύματος ψάχνουν για εξιλαστή-

ρια (νέα) θύματα. Όταν οι παρέες στους Αγίους ξεκινούσαν να κυνηγάνε αλβανούς, έτσι για πλάκα, κανείς δεν φανταζόταν το θάνατο. Είναι και μαλακία ίσως, να σκέφτεσαι το θάνατο στα 18 σου.

Όταν όμως η αδρεναλίνη, το πιο φευγάτο ναρκωτικό, ξεχυθεί μέσα σου, ό,τι κρατάς θα το χρησιμοποιήσεις. Θ' αφήσεις το μηχανάκι ξεκλείδωτο προκειμένου να 'χεις το κρυπτονάιτ στα χέρια σου, θ' αφήσεις μια γυναίκα για να χαρείς τον καυγά. Γιατί ο τσαμπουκάς στη Δυτική Αθήνα είναι η πιο γαμάω φάση.

Κι όταν γίνει η στραβή και φύγει κάποιος και σκάσουν τα κοράκια με τις κάμερες, αυτοί που όταν τα σπας στο γήπεδο σε σκοταβρίζουνε, θα πας να κάνεις το αντράκι στις κάμερες, να ορκιστείς εκδίκηση, όπως στις ταινίες.

Μόνο μαλάκα, που το άλλο Σάββατο αυτοί θα είναι στον Παρνασσό κι εσύ στους Αγίους.

Μόνο που γι' αυτούς η Δυτική Αθήνα είναι το Hogus, το Domus κι όλα τα κωλομάγαζα που "τρως πόρτα".

Μόνο που οι συνεντεύξεις, μαλάκα μου, δε βγήκαν στον αέρα για να μιλήσεις. Ήταν διαφημιστικά τρέϊλερ για την "εκδίκηση". Γιατί όταν τα δελτία ειδήσεων έλεγαν "αλβανοί έσφαξαν 19χρονο έλληνα" σφύριζαν έναρξη στο "κυνήγι της αλεπούς". Οι πολλοί (έλληνας) εναντίον των λίγων (αλβανών).

Γιατί, αν ο νεκρός ήταν βάζελος και οι ζωντανοί ήταν γάβροι, κανένα δελτίο δε θα έλεγε "ολυμπιακοί έσφαξαν παναθηναϊκό". Γιατί τότε η ερώτηση "και τί θα κάνετε τώρα" δεν θα ήταν σφύριγμα για "κυνήγι αλεπούς" αλλά για εμφύλιο.

Και μόλις βγήκε το δελτίο με το αίμα, τον περαστικό που χτυπήθηκε από τους φίλους του νεκρού, βγήκαν κι από πάνω να το καταγγείλουν -αυτό που τα ίδια τα κανάλια παράγγειλαν κι ετοίμοσαν.

Αν τελικά πρέπει να φύγουν οι αλβανοί από τους αγίους επειδή είναι "ξένοι", τότε πρέπει να φύγουν και οι κρητικοί από το Περιστέρι, οι ναξιώτες από το Γαλάτσι, οι αιγαλεώτες από τη Νίκαια και πάει λέγοντας.

Στους Αγίους δεν είναι μια γειτονιά που τη λένε Μυκονιάτικα;

Και στην τελική, ποιός δεν είναι "ξένος" σ' αυτή την πόλη; Βαριέμαι φιλαράκι. Βαριέμαι ατέλειωτους τσαμπουκάδες για στραβοκοιτάγματα, για γκόμενες, για γήπεδο, για καταγωγή, για το πού μένεις, για ό,τι μαλακία θες. Άμα είναι να χαβαλεδιάσω, προτιμώ να κάνω καμιά πλάκα σε κανένα φλώρο ή στ' αφεντικό μου, να του χαλάσω τ' αμάξι, ή να σημαδεύω BMW που τρέχουνε.

Προς το παρόν είμαστε πλην οκτώ.

Ένας στο χώμα κι επτά στη φυλακή.

ΠΛΗΝ ΟΚΤΩ

Οι Άγιοι Ανάργυροι είναι η πρώτη συνοικία της Αθήνας που βλάπτει κάποιος από το τρένο.
 Οι Άγιοι Ανάργυροι είναι στη Δυτική Αθήνα.
 Οι Άγιοι έχουν μια μεγάλη πλατεία. Στέκι, μαζί με τη Νέα Φιλαδέλφεια, για κόσμο από Αγίους, Μενίδι, Ζεφύρι, Φυλή, Ανάκασα, Άνω Λιόσια, Άγιο Νικόλαο, Χαλκηδόνα...
 Μόλις μικρή πλατεία για τόσο κόσμο.

Οι Άγιοι, είπαμε, είναι στη Δυτική Αθήνα.
 Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, το σαββατοκύριακο η πλατεία θα ήταν μισοάδεια, γιατί οι πιο πολλοί θα ήταν στον Παρισσό, ή βόλτα στην παραλία, ή σε κάποια νησί.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, δεν θα έμειναν αλβανοί, γιατί εκεί οι γειτονιές είναι μέσα στο πράσινο, τα νεύρα ακριβά και οι μπάσοι σε μαζεύουν μόλις δουν ότι τα ρούχα σου είναι πιο φτηνά από το μέσο όρο κατανάλωσης. Ενώ στους Αγίους μπορεί και να σε περάσουν για αλβανό οι "ντόπιοι".

Στα βόρεια προάστια δεν περπατάει. Οδηγούν.
 Οι Άγιοι, είπαμε, είναι στη Δυτική Αθήνα. Οι άνθρωποι εδώ συχνά περπατάνε. Κυρίες οι πιο πιταρικάδες. Ή έχουν κάτι περιωργάνο παπιά που χτυπάνε τα δυομαρία στα φανάρια. Στον Παρισσό όμως δεν φτάνουν.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, οι κοινωνιοματρικές κόντρες σε μια πλατεία θα διανοταί με βάση το αυτοκίνητο, τη γκόμενα, το πρεσιτζ, τα φράγκα εν ολίγοις.

Και στο δυτικά, με βάση τα φράγκα ομομετριοίονται στις πλατείες, όμως τα φράγκα είναι λιγότερα και παράξενα μορφομένα.

Κι όταν είναι και πιταρικά ή αλβανός ή άτυχος ή άσχημος ή ό,τι θέλεις, στην από κάτω τέλος πάντων, οι κόντρες δίνουνται και με τον ταμπούκα, ο Παρισσός γίνεται γήπεδο και το Mercedes γίνεται χόπι.

Στους Αγίους στη Δυτική Αθήνα, στις γειτονιές του Παρισού, οι κόντρες του σαββατοκύριακου, το Ξερέμαμα απ' τη δουλειά της εβδομάδας, τα νεύρα γι' αυτά που κατ'όλα δεν μπορείς να έχεις γίνονται παρέα και ταμπούκα. Και βέβαια ο ταμπούκας χρειάζεται κι έναν αντίπαλο. Και πώς τυχαίνει, και είναι πάντα ο διπλανός σου.

Το ίδιο γίνεται και στα προάστια του Παρισού, στις γειτονιές των μαυρίων στο Λονδίνο, στα γκέτο της Νέας Υόρκης, πολύ πιο μεγεθωμένα βέβαια.

Αυτή η κόντρα είχε πριν ένα μήνα σχεδόν έναν νεκρό. Και θα έχει κι άλλους στο μέλλον, οι άλλες γειτονιές.

Μια βδομάδα πριν το μαζοράμα στους Αγίους, περισσότεριώτες έσπασαν για πλακά την πλατεία του Κολωνού. Την άλλη μέρα περίμεναν τους κολωνιώτες, που όμως δεν ήρθαν, κι έτσι τα βάλαν με τους μπάτσους.

Στα γήπεδα έχουν γίνει απ' την αρχή της χρονιάς, καμιά δεκαριά μαζοράματα. Μόνο τυχαία δεν έφυγε κάποιος.

Ποιός δεν έχει πάρει κι ένα κρυπτονότι μαζί του σε κάποιο ταμπούκα;

Ποιός δεν έχει σπάσει ένα μπουκάλι όταν τα 'βλεπε ακούρα;

Το ό,τι δεν έχει φύγει κάποιος σε τέτοιους ταμπούκαδες

είναι πάλι τυχαίο.
 Ποιός έχει σκεφτεί από πριν ότι μπορεί να φύγει κάποιος; "Ελα μαρό, μια μαχαριά του 'ρχει, όχι στην καρδιά", "ποιός πέθανε μαρό από κρυπτονότι", "να τον τραυόξω ήθελα".

Όταν όμως έρχεται φάσμα με φάσμα με το θάνατο, ο θύτης ή πιο σωστά το ενεργητικό θύμα, τα χάνει και οι κολλητοί του θύματος ψάχνουν για ελάσση.

ΠΛΗΝ ΟΚΤΩ

ρια (νέα) θύματα. Όταν οι παρέες στους Αγίους ξεκινούσαν να κινηάνε αλβανούς, έτσι για πλακά, κανείς δεν φωνάζε-ταν το θάνατο. Είναι και μαλακία ίσως, να ακέφτεσαι το θά-νατο στα 18 σου.

Όταν όμως η αδενολλή, το πιο φημιστό ναρκωτικό, έχυ-θεί μέσα σου, κι τι κρατάς θα το χρησιμοποιήσεις θ' αφήσεις το μηχανάκι Εκλεκτίδο προκειμένου να 'χεις το κρυπτονότι στα χέρια σου, θ' αφήσεις μια γυναικα για να χαιρείς τον καυ-γά. Γιατί ο ταμπούκας στη Δυτική Αθήνα είναι η πιο γαμιά φάση.

Κι όταν γίνει η στραβή και φύγει κάποιος και ακούσουν το κορ-νόκι με τις κάμερες, αυτοί που είναι το στασ στο γήπεδο σε-σκατοβρίζουνε, θα πας να κάνεις το αντράκι στις κά-μερες, να ορκιστείς εκδήση, όπως στις ταινίες.

Μόνο μαλακά, που το άλλο Σάββατο αυτοί θα είναι στον Παρισσό κι εσύ στους Αγίους.

Μόνο που γι' αυτούς η Δυτική Αθήνα είναι το Ηομυ, το Δομυς κι όλα τα καλωμάγια που 'τρεις πόρτα'.

Μόνο που οι συνεντεύξεις, μαλακά μου, δε βήγαν στον αέρα για να μιλή-σεις. Ήταν διαφημιστικό τρέιλερ για την "εκδήση". Γιατί όταν τα δελτία ει-δήσεων έλεγαν "αλβανοί έσπασαν 19χρονα έλληνα" σέρμιζαν έναρξη στο "κινήγι της αλεπούς". Οι πολλοί (έ-λληνες) ενοντιον των λίγων (αλβανών).

Γιατί, αν ο νεκρός ήταν βάλος και οι ζωντανοί ήταν γάβροι, κανένα δελ-τίο δε θα έλεγε "αλβανοί έσπασαν παναθηναίκο". Γιατί τότε η ερώτηση "κα-τί θα κάνετε τώρα" δεν θα ήταν ασβήγιο για "κινήγι αλεπούς" αλλά για εμφύλιο.

Και μόλις βγήκε το δελτίο με το ομίο, τον πραστικό που χτυπήθηκε από τους φίλους που κερσού, βήγαν κι από πάνω να το κατα-γυρεύουν -από που τα ίδια τα κανάλια παράγγειλαν κι ετοιμάσαν.

Αν τελικά πρέπει να φύγουν οι αλβανοί από τους αγίους ε-πειδή είναι "ένοο", τότε πρέπει να φύγουν και οι κρητικοί από τη Νίκαια και πάλι Λέγοντας.

Στους Αγίους δεν είναι μια γειτονιά που τη λένε Μικονιά-κα.

Και στην τελική, ποιός δεν είναι "ένοος" σ' αυτή την πόλη; Βαριέμια φιλοράκι. Βαριέμια ατέλειωτους ταμπούκαδες για στροβοκοπάγισμα, για γκόμενες, για γήπεδο, για κατα-γυγι, για το που μείνεις, για ό,τι μαλακία θές. Ραμ είναι να χα-βρολεϊόσου, προτιμώ να κίνω καμιά πλακά σε κανένα φιλαρο ή σ' ορεντικό μου, να το χαλώσω τ' αμάξι, ή να σημάδευω BMW που τρέχουνε.

Προς το παρόν είμαστε πλην οκτί.
 Ένας στο χόμα κι εφτά στη φυλακή.

ΝΑ ΜΗΝ ΦΑΓΩΘΟΥΜΕ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μάρτης 1995 στην πλατεία Αγίων Αναργύρων

Μάρτης του 1995, Σάββατο βράδυ. Έξω από μια καφετέρια στην πλατεία Αγίων Αναργύρων γίνεται ένας τρελός ταμπούκας. Καρέκλες, πέτρες, κρυπτονότι, τα νεύρα πολλά. Μερικοί Αλβανοί, μερικοί Έλληνες. Κι όπως κάθονται καμιά φορά οι στραβές, ο Λάδαρος Καυκάς, 18 χρόνων, μεγαλυμένος από πατέρα αστυνομικό, ξεφυλάκι άδικα μες στη μονορού. Την επόμενη μέρα οι μπάσοι ανακινώνουν ότι δράστης του φονικού είναι ο Νερίταν Νάστας από την Αυλώνα και συνεργός έξι ομοεθνείς τους. Το καζάνι αρχίζει να βράζει, τη μέρα της κηδείας η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη, ακούγονται πολλά για πεσιματα εδώ κι εκεί.

Προτού στεγνώσουν καλά-καλά οι κηλίδες από τα αίματα στο πεζοδρόμιο, μια ομάδα που δεν ήταν ακριβώς αναρχικοί, αλλά ούτε κι αυτόνομοι είχαν ξεκινήσει να αποκαλούνται, πίνονται χέρι-χέρι και διαδηλώνουν στους Αγίους αυτό που έπρεπε να ακουστεί προτού ξεκινήσουν να κάθονται οι στραβές: «ούτε ρατσισμός ούτε άλλες μαλακίες, σφραγίδα δεν θ' αφήσουμε να γίνουν οι πλατείες». Στο μεταξύ μοιράζουν κι αυτή την προκήρυξη με την υπογραφή «Απόγονοί των Βανδάλων». Τα υπόλοιπα δεν χωράνε εδώ. Αν τα καταφέρουμε θα τα βάλουμε στην ψηφιακή έκδοση που κάποια στιγμή θα ανέβει στο site.

ΑΠΟΦΡΕΝΕΙΣ
 ΣΥΝΔΕΣΜΩΤΕΣ
**PIAZZA
 MEMORIA**

TRAVERSO

antifa

Αθήνα, Απρίλιος 2022